

בולעטין # 247 - ניסן תשמ"ג לפ"ק

וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים ארגון מוקדש לעקור את עצת המרגלים המדברים לשון הרע על ארצינו הקדושה, (שעל ידיהם נחרב ב' מקדשות וגלינו מארצינו, ובא עלינו כל הצרות רח"ל), ולעורר על קדושת ומצות ישוב ארץ ישראל כמבואר במדרש תלפיות (ענף ארץ ישראל), יחד הקדוש ברוך הוא את ארץ ישראל כמו בעל המיחד קרקע לאשתו למזונותיה, והשכינה אין שורה בחוץ לארץ. ובספר חרדים (דף נ"ז), מצות עשה מן התורה לדור בארץ ישראל, שנאמר וירשתה וישבת בה, וכאמרם ז"ל שמצוה זו שקולה כנגד כל מצות שבתורה, ויתקיים בנו הפסוק דברים (יב, ה') "כִּי אִם אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל שְׂבֻטֵיכֶם לְשׂוֹם אֶת שְׁמוֹ שֶׁם לְשִׁכְנוֹ תִדְרְשׁוּ וּבָאתָ שָׁמָּה", ונזכה לביאת המשיח בב"א שנת "אל המקום אשר" לפ"ק.

יצא על ידי וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים

כמו שכתוב רש"י במדבר (פרק יג פסוק טז) ויקרא משה להושע וגו' - התפלל עליו - יה יושיעך מעצת מרגלים.
באר שבע, ארץ ישראל

חדושי הרשב"א על מסכת בבא בתרא דף קיז/ב

... (המשך מגליון הקודם) אבל בתוספתא (ה"ג) משמע דאיש אחד שהיה הוא מיוצאי מצרים ומן העומדים בערבות מואב נטל שני חלקים, דתניא התם וכן היה ר' שמעון בן אלעזר שימר יהושע וכלב נטלו שני חלקים בנחלה שהיו מיוצאי מצרים ומן העומדים בערבות מואב ושנטלו חלקם של מרגלים, אלמא יהושע וכלב עצמן נטלו מכאן ומכאן. וכן משמע מבריתא שהביאו נמי בירושלמי (ה"ב) דגרסינן התם, תני ר' הושעיא בן קרחה אומר נתחלקה הארץ ליוצאי מצרים ולעומדים בערבות מואב, כיצד וכו' בנות צלפחד נטלו חמשה חלקים בנחלה חלקן עם יוצאי מצרים וחלקן עם העומדים בערבות מואב ושהיה בכור ונטל שני חלקים ושנטלו חלק אביהן בתוך אחי אביהן, אמר ר' יוסי מתני' לא אמרה כן אלא נתון נתון להן נחלה וכו', והנה בנות צלפחד לא נטלו מחמת עצמן ממש וממנין ערבות מואב, אלא שנטלו שני חלקים אלו מחמת צלפחד אביהם שהיה

מכאן ומכאן לפי דעת ר' הושעיא, ולא כמאן דאמר מקושש זה צלפחד, כן נראה:

בשלמא למאן דאמר ליוצאי מצרים נתחלקה הארץ היינו דכתיב לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעט נחלתו. כלומר משכחת לה וכמאן דאמר לקרפיף גברי אתפליג, וכדתניא בתוספתא הרי שיצאו עשרה בנים ממצרים ובכניסתן לארץ חמשה קורא אני עליו לרב תרבה, והרי שיצאו עמו חמשה בנים ובכניסתן לארץ נמצאו עשרה קורא אני עליו למעט תמעט. אלא למאן דאמר לבאי הארץ מאי לרב ומאי למעט והרי כל אחד נוטל מחמת עצמו. ואפי' תימה לחזרה, לא שייך למימר לרב ולא נחלתו. ולי נראה דאדרבה אי לחזרה הפך הדברים, לרב תמעט ולמעט תרבה, שהרי מתוך החזירה יטלו בשוה וממעטים למרובה שיטול המעט כמו משום טפלים נפישו דאית להו. ולפי דהאי אפשר אפי' למאן דאמר לשבטים אפליג, דאף על פי שהיה מנין של יהודה מרובה ממנו טובא, לדידהו טפלים טובא, ואף על פי שנוטלין חלק כאחד מן השבטים אפי' כן צווחו על שלא היה חלקם מספיק לפי הטפלים. אי נמי אפי' למאן דאמר לשבטים אפליגו לא שיטול שבט המועט באוכלוסין כמרובה, אלא שמוסיפן לזה לפי פקודיו, וכדכתיב (במדבר כו, נד) איש לפי פיקודיו יותן נחלתו, ואח"כ חוזר השבט וחולק למשפחותיו. וכן כתב למטה הראב"ד ז"ל:

(המשך בבולעטין הבא אי"ה)